

Phân Bầy
LẠC HOA LƯU THỦY

Hồi thứ Hai Mười Bầy

Hoa Thiết Cán Ngộ Sát Lưu Thừa Phong

Thủy Sanh nghĩ vậy rồi lớn tiếng hô:

– Đại Gia! Gia Gia! Hài nhi ở đây.

Ban đầu Dịch Vân thấy nàng không lên tiếng, cho là nàng không dám hô nữa, không ngờ đột nhiên nàng lại la lớn mà chẳng biết làm thế nào để ngăn cản.

Chàng ngẩng đầu nhìn lên thấy Huyết Đao Lão Tổ đang chiến đấu rất hăng với lão đạo Lưu Thừa Phong, Thanh Huyết đao lóe ra những tia sáng màu hồng thẫm nhảy múa giữa vùng ánh tuyết trắng phau.

Lưu Thừa Phong đưa ra những chiêu kiếm tuy không mau lẹ nhưng dường như vẫn giữ được cực kỳ nghiêm mật.

Hai tay đại cao thủ tỷ đấu ai hơn ai kém dĩ nhiên nhãn quang của Dịch Vân không nhận ra được.

Chàng lại nghe Thủy Sanh không ngớt tiếng hô hoán, nàng hết la gọi gia gia lại la gọi ;

– Biểu ca! Biểu ca!

Dịch Vân trong lòng bối bối liên quát lớn:

– Con tiểu nha đầu kia! Người mà không câm miệng thì ta cắt lưỡi người đi đó.

Thủy Sanh không cũng không vừa, quát trả:

– Ta cứ la gọi, ta cứ la gọi.

Rồi nàng lớn tiếng hô:

– Gia gia! Gia gia! Hài nhi ở đây!

Nhưng nàng sợ Dịch Vân động thủ thật sự liền đứng dậy, tay cầm một viên đá giữ mình.

Sau một lúc nàng thấy chàng vẫn nằm yên dưới đất không nhúc nhích chợt nhớ ra điều gì, miệng lẩm bẩm:

– Tên tiểu ác tăng này đã bị ta cùng biểu ca cho ngựa xéo gãy chân, nếu gã

không được lão ác tăng kia ra tay cứu viện thì đã bị biểu ca ta chém một nhát chết rồi, gã đã không đi được thì ta còn sợ gì nữa.

Rồi nàng tự nhủ:

– Ta thật là ngu xuẩn bây giờ lão sư già đang bận chiến đấu với Lưu bá bá, lão không thể phân thân về viện trợ tên tiểu ác tăng này, mà sao ta không giết gã đi?

Nàng cầm viên đá giơ lên tiến thêm vài bước rồi nhắm liệng thật mạnh vào đầu Dịch Vân.

Viên đá lướt qua mặt chàng đánh vào một cái chỉ cách không đầy một tấc rồi rớt xuống đất đánh “Bốp” một tiếng.

Thủy Sanh liệng một phát không trúng, lại cúi xuống lượm viên đá khác liệng tới, lần này nàng nhắm liệng vào bụng chàng.

Dịch Vân co người lại lẩn đi, nhưng cái chân gãy cử động không linh hoạt, bị viên đá liệng trúng cẳng chân đánh “Chát” một tiếng chàng đau quá kêu rú lên.

Thủy Sanh cả mừng lại lượm đá toan liệng nữa.

Dịch Vân thấy mình chẳng khác con cá nằm trên thớt, để mặc người muốn chặt muốn mổ thế nào cũng được nếu bảy tám viên tiếp tục liệng tới thì còn chi là tánh mạng?

Chàng cũng lượm được một viên đá, lớn tiếng quát:

– Người mà liệng tới nữa thì ta đập chết người trước.

Chàng thấy Thủy Sanh lại liệng đá ra, vội lẩn mình tránh khỏi rồi hết sức cầm viên đá trong tay đáp trả lại.

Thủy Sanh nháy qua mé tả, viên đá lướt qua bên làm sút tai nàng khiến nàng sợ giật bắn người lên, không dám liệng đá lại nữa.

Thủy Sanh quay về lượm một cành cây ra chiêu “Thuận Thủy Thôi Chu” đâm tới đầu vai Dịch Vân.

Kiểm pháp của nàng là một gia học uyên thâm, đã đến trình độ rất cao minh, tay nàng tuy chỉ cầm một cành cây mà ra chiêu linh động phi thường.

Dù Dịch Vân toàn thân lành mạnh cũng chưa phải là địch thủ của nàng, chàng thấy cành cây của đối phương đâm tới, vội nghiêng vai né tránh.

Thủy Sanh đã biến chiêu đâm vào trán chàng đánh “Chát” một tiếng.

Giả tử trong tay Thủy Sanh cầm kiếm thật thì Dịch Vân đã mất mạng rồi cành cây đâm vào trán cũng khiến cho chàng đau đớn cơ hồ không chịu nổi, mắt nẩy đom đóm.

Thủy Sanh cất tiếng thóa mạ:

– Tên tiểu ác tăng kia! Dọc đường người hành hạ và khinh mạn bốn cô

nướng, bây giờ còn bảo cắt lưỡi bốn cô nướng nữa. Người thử cắt đi cho bốn cô nướng coi.

Nàng giơ cành cây lên quất xuống đầu xuống vai chàng veo veo.

Mỗi roi đòn quất xuống, mình Dịch Vân lại bắn mau tươi.

Thủy Sanh vừa đánh vừa nhיע móc:

– Người kêu tổ sư gia gia đến cứu đi! Ta phải đánh chết tên ác hòa thượng này.

Miệng nàng nhיע mắg, tay nàng đánh thật mạnh khiến cho uất khí chứa chất trong lòng cũng vơi đi được một phần.

Địch Vân chẳng có cách nào chống đỡ đành giơ cành tay lên bảo vệ mặt mũi.

Trong khoảnh khắc chàng bị đánh trên đầu, trên cánh tay đến nát da rữa thịt, máu me be bết.

Địch Vân vừa đau đớn vừa kinh hãi, đột nhiên chàng vận kinh lực chụp lấy cây roi đánh trả một đòn.

Thủy Sanh kinh hãi, nhảy lùi lại mấy bước nàng lượm một cành cây khác toan lại đánh nữa.

Địch Vân trong lúc nguy nan nảy ra cấp trí chàng chợt nhớ tới một phương pháp vô lại, liền la lên:

– Đứng yên! Đứng yên! Nếu người còn tiến thêm một bước là ta cởi quần ra cho người coi.

Miệng chàng la hai tay chàng nắm lấy ống quần thủ thế như muốn tụt ra tức khắc.

Thủy Sanh giật bắn người lên, vội quay mặt đi hai má đỏ bừng nàng nghĩ bụng:

– Tên ác hòa thượng này chẳng từ một điều gì là không dám làm, e rằng gã dám làm điều đê tiện để sỉ nhục ta.

Địch Vân lại la lên:

– Muốn tốt thì tiến đi năm bước, càng xa càng hay.

Thủy Sanh tống ngực đánh thành thịch, quả nhiên theo lời chàng tiến về phía trước năm bước.

Địch Vân cả mừng thấy phương pháp vô lại của mình đem lại hiệu quả, chàng lớn tiếng hô:

– Ta đã cởi quần ra rồi người muốn đánh ta nữa thì quay lại mà đánh.

Thủy Sanh càng kinh hãi hơn, nhảy vọt đi một cái ra xa hơn trượng không dám quay đầu lại nàng ẩn vào phía sau sườn núi tận đằng xa.

Thực ra Địch Vân chưa cởi quần, chàng nghĩ tới vụ này vừa bật cười, lại vừa than thân gặp toàn vận xui.

Vừa rồi chàng bị trận đòn ít ra là năm sáu chục côn, cẳng chân chàng bị đá liệng trúng gây thành thương tích, chàng đau đớn vô cùng tự nhủ:

– Nếu ta không nghĩ ra được kế sách hạ lưu thì chắc đã bị thị đánh cho đến chết.

Rồi chàng lại than thầm:

– Địch Vân này đường đường là đấng nam nhi mà lại hành động hèn hạ thật đánh khinh bỉ. Dù ta có bảo toàn được tánh mạng nhưng sau này còn mặt mũi nào trông thấy ai?

Chàng chú ý nhìn vách núi đứng dựng thấy Huyết Dao Lão Tổ và Lưu Thừa Phong đã lên đến nóc bờ vực thẳm và đang chiến đấu ác liệt.

Những mỏm đá ở vách núi lồi ra, nếu bước sểnh là rớt xuống vực sâu bảy tám chục trượng.

Xa trông tuyết bay phơi phới đủ tỏ hai người đang chiến đấu kịch liệt, ai mà bước trượt chân rớt xuống thì võ công cao thâm đến đâu cũng phải tan xương nát thịt.

Địch Vân ngừng đầu nhìn lên thấy bóng hai người đã nhỏ đi nhiều tay áo phất phơ coi như hai vị thần tiên đang nhảy múa trong làn vân vụ.

Địch Vân nhìn không rõ đao pháp kiếm chiêu nhưng chàng cũng đoán biết cuộc sinh tử tồn vong của hai người có thể xảy ra trong nháy mắt.

Bỗng nghe Thủy Sanh ở bên kia sườn núi lớn tiếng la gọi:

– Gia gia! Gia gia! Lại đây mau!

Nàng la gọi được mấy câu thì đột nhiên ở góc đông nam có thanh âm khàn khàn cất lên hỏi:

– Thủy diệt nữ đấy ư? Gia gia người bị thương một chút y sẽ tới ngay.

Thủy Sanh nghe thanh âm nhận ra đây là người thứ hai trong bốn vị Lạc Hoa Lưu Thủy tên gọi Hoa Thiết Cán, nàng mừng thầm trong bụng vội lớn tiếng hỏi:

– Hoa bá bá! Gia phụ ở đâu? Lão gia bị thương làm sao?

Địch Vân la thầm:

– Hồng bát! Hồng bát! Thị lại có thêm trợ thủ đến nơi, phen này chắc ta không sống được nữa rồi.

Chỉ trong giây lát lão già họ Hoa đã chạy tới bên Thủy Sanh lão đáp:

– Lúc tuyết rửa một tảng đá từ trên ngọn núi rớt xuống đụng vào đầu Lục bá bá, gia gia người phóng một chưởng đánh tảng đá để cứu Lục bác bá, tảng đá nặng

quá làm cho cườm tay gia gia người bị thương một chút, nhưng không có gì đáng ngại.

Thủy Sanh nói:

– Bên kia có một tên ác tăng, gã... đã cỏi... Hoa bá bá! Bá bá qua đó mà giết gã đi.

Hoa Thiết Cán hỏi:

– Được rồi! Gã ở đâu?

Thủy Sanh trở về phía Dịch Vân nằm nhưng nàng sợ mình bất cẩn sẽ ngó phải thân thể lỏa lồ của chàng, nên tay nàng trở mà chân nàng lại đi về phía trước mấy bước.

Hoa Thiết Cán toan lại giết Dịch Vân, bỗng nghe bốn tiếng choang choảng vang lên, những tiếng kiếm thiết đụng nhau từ trên đỉnh núi cheo leo vọng xuống.

Lão ngừng đầu nhìn lên thấy Huyết Dao Lão Tổ và Lưu Thừa Phong kẻ đao người kiếm đang giao chiến, nhưng cả hai cùng không nhúc nhích tựa hồ bị băng tuyết làm cho thân thể cứng đờ một cách đột ngột.

Nguyên hai nhân vật này võ công đều có chỗ sở trường khó lòng quyết thắng phụ, họ chiến đấu đến lúc hăng say rồi đi vào cuộc tử thí nội lực.

Hoa Thiết Cán đã biết cuộc tử thí nội lực diễn ra đến trình độ này là nguy hiểm vô cùng! Một khi phân thắng bại thì bên thua chẳng chết cũng bị trọng thương.

Lão tự nhủ:

– Thăng cha Huyết Dao ác tăng mãnh như vậy, Lưu hiền đệ chưa chắc đã chiếm được thượng phong, ta không lên giáp kích thì còn đợi đến bao giờ?

Tuy nhiên lão là nhân vật danh vọng cực cao trong võ lâm, thực tình không muốn mang tiếng hai người liên thủ để chọi một, có điều quân hòa ở Trung Nguyên đã kéo cả đoàn rượt theo hai tên ác tăng ở Huyết Dao Môn, vụ này rầm rầm rộ rộ, thiên hạ đều biết cả chỉ cần làm sao trừ diệt được Huyết Dao tăng là thanh danh lừng lẫy có thể che lấp điều bất lợi về hai người đánh một.

Lão liền xoay người ra phía sau vách núi đứng dựng chạy lên.

Thủy Sanh trong lòng kinh ngạc, lớn tiếng hỏi:

– Hoa bá bá! Bá bá làm gì vậy?

Câu hỏi vừa ra khỏi miệng, nàng đã tự tìm được đáp án.

Hoa Thiết Cán lặng lẽ trèo lên vách núi cheo leo không một tiếng động, tay mặt lão cầm cây đoản thương bằng thép nguyên chất lão chống mũi thương vào vách đá lấy đà nhảy một cái lên cao được hơn trượng, lúc người lão hạ xuống thì mũi thương lại chống vào chỗ khác để tiếp tục nhảy lên cách trèo núi của lão so

với lúc vừa rồi Huyết Dao Lão Tổ và Lưu Thừa Phong vừa đánh vừa trèo dĩ nhiên còn mau lẹ hơn nhiều.

Ban đầu Dịch Vân nghe tiếng bước chân của Hoa Thiết Cán đi không tới gần chỗ mình chàng đã yên tâm được một chút, nhưng tiếp theo chàng thấy lão tung mình nhảy lên vách núi, không nhìn được bật tiếng la thất thanh:

– Trời ơi!

Lúc này lòng chàng chỉ có một điều kỳ vọng duy nhất là Huyết Dao Lão Tổ giết được Lưu Thừa Phong trước khi Hoa Thiết Cán lên đến ngọn núi, rồi lão quay lại đấu với một mình Hoa Thiết Cán. Nếu không thế thì hai người đánh một Huyết Dao Lão Tổ nhất định sẽ bị thất bại không còn nghi ngờ gì nữa.

Chàng lại nghĩ:

– Lưu Thừa Phong và Hoa Thiết Cán đều là anh hùng nghĩa hiệp, còn Huyết Dao Lão Tổ hiển nhiên là con người cùng hung cực ác, ta lại trông mong con người tệ hại đó giết chết hảo nhân thì... hỡi ơi!... thật là không phải...

Chàng lại tự trách mình, lại lo cho mình trong lòng cực kỳ hỗn loạn mâu thuẫn.

Giữa lúc ấy Hoa Thiết Cán đã nhảy lên đến đỉnh núi.

Huyết Dao Lão Tổ để hết tâm trí tỷ thí nội lực với Lưu Thừa Phong, lão gia tăng cường lực mỗi lúc thêm một tầng, khác nào sóng lớn trên biển cả hết đợt này đến đợt khác.

Lưu Thừa Phong cũng là một danh gia về môn Thái Cực, bình sinh lão nghiên cứu rèn luyện võ công theo đường lối dùng nhu khắc cương.

Huyết Dao Lão Tổ phát huy nội lực ào ạt xô tới thì họ Lưu chỉ vận nội lực theo đường vòng tròn để tiêu giải thế công cuộn cuộn không ngớt của đối phương, lão lập thành thế hã giữ cho khỏi thất bại trước rồi sau sẽ tìm cách chết địch thủ thắng.

Huyết Dao Lão Tổ tuy nội lực cường mạnh, nhưng cách biến thế của đối phương lại cao thâm khôn lường, nên cục diện ở vào thế dằng co đã lâu mà thủy chung không sao hạ được đối thủ.

Cả hai người bảo nguyên thủ nhất quên hết mọi vật bên ngoài.

Nên biết lúc này cuộc thắng phụ chỉ khe nhau sợi tóc, ai mà phân tán tâm thần một chút liền để nội lực đối phương thừa cơ ào ạt xông vào là phải thất bại.

Hoa Thiết Cán trèo vách núi chẳng phải tuyệt không phát ra tiếng động mà cả hai người đều không hay biết.

Hoa Thiết Cán thấy trên đỉnh đầu hai người phát ra luồng bạch khí tức là đã phát huy nội lực đến tột độ, lão không khỏi khen thầm trong bụng.

Lão rón rén đi tới sau lưng Huyết Dao Lão Tổ giơ thương lên vận nội lực

vào hai cánh tay. Mũi thương hào quang lấp loáng kinh phong rít lên nhằm sau lưng nhà sư đâm tới.

Hàn quang ở mũi thương do ánh tuyết phản chiếu thành lấp loáng khiến cho Huyết Dao Lão Tổ đột nhiên tỉnh táo lại, lão cảm thấy một luồng kinh phong rất lợi hại đang phóng tới sau lưng.

Lúc này thanh huyệt đao trong tay lão giao nhau với thanh trường kiếm của Lưu Thừa Phong, muốn đẩy thêm về phía trước một tấc cũng khó khăn, chứ đừng nói chuyện biến chiêu rút đao về để đưa ra phía sau chống đỡ.

Lão xoay chuyển ý nghĩ rất mau, tự nhủ:

– Đẳng nào cũng chết thì chẳng thà mình tự tử chứ không để chết về tay địch thủ.

Lão liền hạ thấp người xuống rồi nhảy chệnh chéch ra ngoài để gieo mình xuống vực thẳm.

Hoa Thiết Cán đã quyết ý phóng nhát thương đưa Huyết Dao Lão Tổ vào đất chết bằng chiêu “Trung Bình Thương Tứ Di Tân Phục” kinh lực uy mãnh phi thường.

Ngờ đâu biến xảy đột ngột: Trong lúc tánh mạng Huyết Dao Lão Tổ tựa ngàn cân treo đầu sợi tóc thì lão rút xuống đánh âm một tiếng.

Đồng thời một tiếng “Sột” khê vang lên, mũi thương đâm trúng Lưu Thừa Phong từ trước ngực xuyên ra sau lưng.

Hoa Thiết Cán cố nhiên không thu chiêu về kịp mà Lưu Thừa Phong chẳng khi nào ngờ tới cử động này.

Huyết Dao Lão Tổ rút xuống mỗi lúc một gần chấm đất, lão quát lên một tiếng vung đao chém một nhát.

Lão chưa đến ngày tận số, nhát đao chém trúng vào một tảng đá lớn. Huyết đao cố nhiên là cứng rắn mà đá núi cũng cứng rắn, choang một tiếng vang lên! Tia lửa bắn tung tóe.

Huyết Dao Lão Tổ mượn thế chém đá đẩy người lên. Tay trái lão phóng chưởng đánh xuống mặt đất bình một tiếng, băng tuyết vỡ tan tành, tiếp theo lão lặn người luôn mười mấy vòng đồng thời xoay tay phóng chưởng cho sức rất nhẹ đi, lão nổi lên tròng cười ha hả đứng vững được ngay.

Đột nhiên phía sau có tiếng quát:

– Coi đao đây!

Huyết Dao Lão Tổ nghe tiếng để phân biệt phương hướng người lão vẫn đứng nguyên không quay lại mà chỉ xoay đao chém tới đánh “Choang” một tiếng. Hai đao đã đụng nhau.

Huyết Dao Lão Tổ cảm thấy trước ngực chấn động, thanh huyệt đao trong

tay xuýt nữa tuột ra bay đi.

Lão giật mình kinh hãi la thầm:

– Nội lực người này ghê quá!

Lão quay đầu nhìn lại thấy một lão già thân thể cao lớn, đầu tóc bạc phơ tay cầm một thanh quỷ đầu đao sống đầy, tướng mạo cực kỳ uy mãnh.

Huyết Dao Lão Tổ mới trao đổi một đao mà trong lòng phát sợ, trong lúc thắng thốt lão quên rằng mình đã tử đấu nội lực hồi lâu với Lưu Thừa Phong, kinh lực tiêu hao quá nửa rồi, lại từ trên cao nhào xuống vung đao chém đá khiến cho tỷ lực mất thêm một phần. Nếu là tay võ công kém cỏi thì xương tay chẳng gãy cũng bị chấn động phủ tạng và bị nội thương trầm trọng.

Lão ngẫm vận chân khí thấy huyết Đan Điền ngấm ngấm đau, không đề tụ khí được nữa.

Lại nghe ở mé tả từ đằng xa có tiếng người la:

– Lục đại ca! Tên dâm tăng này... làm chết Lưu hiền đệ rồi... chúng ta...

Người nói đó chính là Hoa Thiết Cán lão ngộ sát Lưu Thừa Phong, trong lòng bi phẫn đến cực điểm, chạy như bay xuống núi quyết chí liều mạng với Huyết Dao Lão Tổ thì vừa gặp lúc lão đứng đầu trong Nam Tứ Lão là Lục Thiên Trữ đuổi tới, thành thế tả hữu giáp kích.

Huyết Dao Lão Tổ thấy Hoa Thiết Cán cặp mắt đỏ ngầu, chống thương chạy tới lão nhìn nhận một mình Lục Thiên Trữ cũng không chống nổi, bây giờ lại thêm một tay hảo thủ thì phen này chắc chết.

Lão nghĩ mình đã kiệt lực, trốn cũng không thoát chỉ còn cách dùng Thủy Sanh làm con tin, khiến cho bọn địch sinh lòng úy kỵ không dám đánh rất lão cần nghĩ một lúc cho lại sức rồi sẽ liệu.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, lão đang xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc thì thấy Lục Thiên Trữ giơ quỷ đầu đao lên chém tới.

Huyết Dao Lão Tổ vội lún thấp người xuống đột nhiên chia ba đường chém hai đao.

Lục Thiên Trữ thân thể cao lớn, hạ bàn vững chãi nhưng không thiện nghề chạy nhảy, liền vung đao gạt phía dưới.

Huyết Dao Lão Tổ ra ba hư chiêu nhưng hư mà có thực, nếu Lục Thiên Trữ đã gạt sơ hở, lão sẽ chuyển hư thành thực có thể giết người.

Song thấy đối phương quét ngang giữ thế thủ không có chỗ nào đánh vào được lão xông về phía trước khoa chân bước nửa bước rồi đột nhiên nhảy lùi lại phía sau. Lão thanh động kích tây như vậy thoát khỏi phạm vi bao phủ của quỷ đầu đao.

Huyết Dao Lão Tổ tiếp tục nhô lên hụp xuống mấy cái đã chạy đến bên

Địch Vân.

Lão không thấy Thủy Sanh đâu vội hỏi:

– Con nhỏ kia đâu rồi?

Địch Vân đáp:

– Thị ở bên kia!

Chàng vừa đáp vừa trở tay về phía đó.

Huyết Dao Lão Tổ tức giận hỏi:

– Sao không giữ lấy thị mà lại để thị trốn đi?

Địch Vân ngập ngừng đáp:

– Đồ tôn... đồ tôn không giữ nổi thị.

Huyết Dao Lão Tổ phẫn nộ đến cực điểm, lão vốn là người man rợ hung tợn, lúc này cuộc sinh tử treo đầu sợi tóc lão càng nổi đóa vung chân đá vào lưng Địch Vân.

Địch Vân rên lên một tiếng, người chàng bay đi rớt xuống.

Chỗ này là núi cao vòng quanh một hang sâu, ngờ đâu trong hang lại có một hang nữa Địch Vân rớt xuống hang phía dưới.

Thủy Sanh nghe tiếng quay đầu lại thấy Địch Vân đang rớt xuống đáy hang, nàng không khỏi kinh hãi.

Lại thấy Huyết Dao Lão Tổ nhẩy xổ về phía mình, nàng càn bở vía.

Giữa lúc ấy đột nhiên mé hữu có tiếng người la:

– Sanh nhi! Sanh nhi!

Phụ thân nàng đã tới.

Thủy Sanh cả mừng lớn tiếng gọi:

– Gia gia!

Lúc này nàng còn cách phụ thân khá xa mà Huyết Dao Lão Tổ đã xông tới gần, quăng gần quăng xa lệch nhau không đầy ba trượng.

Giả tử Thủy Sanh thấy phụ thân không lên tiếng la gọi tung mình vọt về phía lão ngay thì biến thành gần người nhà mà xa địch.

Diễn biến này sẽ khiến cho vận mệnh của nàng khác hẳn.

Vì nàng chưa đủ kinh nghiệm lâm địch, gặp lúc mừng rỡ nàng lên tiếng hô hoán, quên cả Huyết Dao Lão Tổ đang đuổi gấp.

Thủy Đại, Lục Thiên Trữ và Hoa Thiết Cán vây hai bên tả hữu, mắt thấy Huyết Dao Lão tổ bị chẹt vào giữa.

Nhưng nếu lão ác tăng tới sớm một bước năm trước được Thủy Sanh thì

thành thế ném chuột sợ vỡ đồ tất phải tốn công nhiều hơn.

Thủy Đại lớn tiếng hô:

– Sanh nhi! Lại đây mau!

Thủy Sanh tỉnh táo co cẳng chạy liền.

Huyết Dao Lão Tổ la thầm:

– Hồng mất rồi!

Lão ngậm huyết đao vào miệng cúi xuống hai tay chụp lấy hai vừng tuyết, tay mặt liệng về phía Thủy Đại tay trái liệng một nắm về phía Thủy Sanh đồng thời người lão xô về phía trước.

Thủy Đại vung kiếm lên gạt mảng tuyết, chân bước chậm lại một chút.

Mảng tuyết thứ hai liệng trúng vào huyết linh đài ở sau lưng Thủy Sanh nàng liền té nhào.

Huyết Dao Lão tổ phi thân vọt tới nắm Thủy Sanh vào trong tay.

Bỗng nghe tiếng gió rít lên vù vù mũi thương chênh chếch đâm lại, chính là chiêu thương của Trung Bình Vô Định Hoa Thiết Cán, lão đã rượt tới.

Hoa Thiết Cán lỡ tay đâm chết nghĩa đệ Lưu Thừa Phong trong lòng đau xót, hối hận đến cực điểm, lúc này lão chẳng kể đến tánh mạng của Thủy Sanh vận kinh lực vào hai cánh tay phóng thương đâm ra như gió.

o O o